

[Industriministeren]

jeg er overbevist om Erhvervsudvalget vil få i anledning af denne lovgivning, for det er en lovgivning, som ganske mange interesserer sig for, og som jeg er sikker på også vil blive genstand for en både lang og grundig udvalgsdrøftelse.

En enkelt bemærkning til fru Lissa Mathiasen, der selvfølgelig skuffede mig lidt, fordi hun åbenbart næsten ikke ønskede nogen af de forbedringer, der er i loven, og som også er indstillet af udvalget, gennemført.

Vedrørende de lejlighedsbevillinger, som alle har diskuteret, kan jeg oplyse, at det ikke er tanken med det foreliggende lovforslag, at der ikke skal kunne gennemføres velgørende arrangementer uden restauratør. Det, det har drejet sig om, er at prøve at få en definition ind i lovgivningen, som lagde lidt mere faste rammer end det, det efterhånden havde udviklet sig til i den gamle lovgivning. Jeg er klar over, at der altså er et behov for at få nogle klargørende diskussioner om denne § 22, men jeg vil godt slå fast, at de velgørende arrangementer selvfølgelig ikke er medtaget, for at de skal køres af restauratører, hvad der også bekræftes af restauratørerne som sådan, hvis der i øvrigt er tale om reelt velgørende arrangementer, og det er den afgrænsning, vi gerne har villet lave.

Ellers vil jeg blot sige, at jeg og ministeriet står til rådighed for de mange spørgsmål, vi er sikre på udvalget vil stille.

Lissa Mathiasen (S):

Det er ministerens kommentar til min ordførertale, der kalder mig herop.

Jeg startede med at tage 4 punkter frem, bl.a. om bevillingsnævnet, og rejste nogle spørgsmål om relationen til lovforslag nr. L 129, hvilket jeg faktisk mener der er nogle problemer i, bl.a. at der ikke er den samme bredde i bevillingsnævnet, men lad os kigge på det under udvalgsarbejdet.

Tilsvarende nævnte jeg lukketider, hvor jeg også mener der ligger nogle problemer. Ikke mindst i den forbindelse kunne det være naturligt at sige, at man lokalt i kommunerne måtte have lov til at afgøre spørgsmålet. Nogle mener, det er en fordel, at alle lukker på én gang, andre mener, at det er en fordel at have de successive lukketider.

Så rejste jeg til sidst spørgsmålet om hallerne, udvidelsen af kantinerne og ændringerne i

forbindelse med spilleautomaterne, og jeg sagde, at der ikke fra vores side var lagt op til en afvisning, men at jeg syntes, vi skulle kigge på det.

Til gengæld glædede jeg mig lidt over ministerens bemærkning om § 22. Jeg følte, at det da i hvert fald var en lille bitte flig af en lillefinger at få af noget, som jeg mener er meget væsentligt at drøfte, og når fru Pia Larsen siger, at det ikke er noget, vi kan gøre noget ved, og ikke noget, vi bør røre ved, så vil jeg sige, at vi faktisk herindefra har en mulighed for at få penge til fremover at sikre det frivillige ungdomsarbejde m.m. Det er op til et flertal i Folketinget at afgøre det, og derfor kan vi også gøre det, hvis viljen er til stede.

Fra Socialdemokratiets side ønsker vi at medvirke til at fjerne bomben og at udvise vilje til fortsat at kunne give det frivillige ungdomsarbejde mulighed for også at have en økonomi at arbejde med. Jeg tror, de fleste vil give mig ret i, at opgaven ville være nærmest uløselig, hvis kommunerne skulle uddele omkring 500 mio. kr. på landsplan til dette arbejde. De skulle inddrives via nye skatter, og det tror jeg ikke befolkningen ville synes om, men til gengæld har jeg en fornemmelse af, at de fleste vil synes, det er lidt mere fornøjeligt at aflevere penge til det frivillige arbejde, når man selv får en lille fornøjelig oplevelse ud af det samtidig.

Så jeg håber også, at fru Pia Larsen og Venstre er indstillet på at kigge lidt mere positivt på det end umiddelbart tilkendegivet her ved førstebehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 218:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser og realkreditloven. (Afskaffelse af ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter og realkreditinstitutioner).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 31/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Fremskridtspartiets forslag til afskaffelse af offentlige repræsentanter i pengeinstitutter og realkreditinstitutioner minder meget om den debat, der fandt sted under behandlingen af realkreditloven sidste år, og derfor kan jeg generelt henvise til disse drøftelser.

Jeg er principielt enig i, at meget kunne tale for at undgå offentlige repræsentanter i private virksomheders bestyrelser og herunder jo også pengeinstitutter. De synspunkter, som Fremskridtspartiet fremlægger som begrundelse for afskaffelse af de offentligt udpegede repræsentanter, har derfor langt hen ad vejen min sympati. Det må vel nok erkendes, at de formål, der i 1974 var grundlaget for at indføre en lov-mæssig adgang til offentlig repræsentation, kan være vanskelige at forfølge i praksis for de offentlige repræsentanter i pengeinstitutterne. Formålet var dengang for knap 20 år siden at medvirke til, at samfundsmæssige interesser og synspunkter, herunder erhvervspolitiske mål-sætninger og Nationalbankens fastlagte pengepolitik, kunne indgå i bestyrelsens drøftelser og i dens beslutningsgrundlag; det må siges at være en stor mundfuld. Formålet har således ikke været, som man ellers kunne tro, at tilføre bestyrelserne en særlig ekspertise, eller at de offentlige repræsentanter skulle være kontrol-lanter for det offentlige.

Uanset hvilke formål der ligger bag ordningen, kunne det selvfølgelig være gavnligt med en fordomsfri diskussion af værdien af de offentligt udpegede repræsentanter, men jeg vil gerne her gøre opmærksom på, at jeg mener, spørgsmålet bør ses i sammenhæng med alle de relevante pengeinstitutter og -institutioner, og samtidig bør det overvejes i en bredere sammenhæng ikke mindst i lyset af den udvikling, der er sket, siden vi indførte repræsentanterne. Jeg tror også, at ordningen for sparekasserne,

som er ret så gammel, er knyttet til så mange traditioner, at det bestemt ikke er noget, man blot lige ændrer ved et politisk snuptag.

Det skal imidlertid ikke hindre, at der åbnes for en bred debat om formålet med de offentlige repræsentanters funktion og virkemåde. Jeg deltager meget gerne i en åben diskussion herom, men kan altså ikke give tilslutning til at vedtage lovforslaget, som det ligger nu.

Erling Olsen (S):

Det er rigtigt, som ministeren sagde, at da vi fik de offentlige repræsentanter i pengeinstitutternes bestyrelser, havde vi en regulerings-økonomi, hvor vi havde kreditrationering, og hvor der fra Nationalbanken og andre myndigheder udgik henstillinger om de retningslinjer, man burde følge ud over, om et udlån eller en investering nu var driftsøkonomisk rigtig. Derfor kan man spørge: Hvad er egentlig meningen med at have offentlige repræsentanter i pengeinstitutternes bestyrelser nu, hvor vi er gået over til en ren markedsøkonomi, så tæt som man nu kan komme det i et velfærdssamfund? Jeg mener, at der fortsat er en god begrundelse for det, og det hænger sammen med, at de finansielle institutioner arbejder med betroede midler. Almindelige aktieselskaber sælger deres egne produkter, mens finansielle institutioner arbejder med betroede midler. Derfor kan man godt i et almindeligt aktieselskabs bestyrelse have repræsentanter for aktionærerne og for medarbejderne, men når man arbejder med de betroede midler, har man også brug for at have en repræsentation for forbrugerinteresser og for indskyderinteresser i bestyrelsen, og det er dér, jeg mener, at man har brug for fortsat at have offentligt udpegede repræsentanter. At man så også vil have brug for at få nogle nye retningslinjer udstedt af ministeren til disse repræsentanter, hvilket vi passende kan tage op til debat under behandlingen af lovforslaget i udvalget, er så en anden sag.

Min konklusion er derfor, at vi skal beholde de offentlige repræsentanter, og at vi også skal have dem ind i forsikringssselskabernes bestyrelser, for forsikringssselskabernes og pensions-selskaber arbejder også med betroede midler, og det, der er afgørende, når man skal varetage forbrugerhensyn og indskyderinteresser, er ikke mindst, at ledelse og medarbejdere ikke i

[Erling Olsen]

fællesskab anvender de penge, der bør give bedst mulige forsikringer, bedst mulige pensionsordninger og bedst mulige afkast osv. til indskyderne, til indbyrdes magtkampe og fjendtlige overtagelser af forskellige virksomheder. Vi har på det seneste set et af vore store forsikringsselskaber blive nedvurderet af såkaldte rating-institutioner, fordi det tilsyneladende har købt aktier op til for høje priser, og det har, om jeg så må sige, påvirket værdien af de ydelser, det kan give de forsikrede.

Jeg tror, at vi skal overveje dette nøje i udvalget, men konklusionen er altså, at frem for at afskaffe den offentlige repræsentation i banker, sparekasser og realkreditinstitutter skal vi udvide den til også at omfatte forsikringsselskaberne.

Flemming Hansen (KF):

Jeg synes, det er en interessant sag, som Fremskridtspartiet her har bragt på bane. Jeg synes måske nok, at sproget – specielt bemærkningerne – er lidt vulgært, men det må vi så leve med.

I den konservative folketingsgruppe var vi uenige i vedtagelsen i 1974, og vi stemte ikke for, men man kan godt sige, at der i dag på mange områder er en vis sympati i vores gruppe for den, fordi begrundelsen for at sidde som repræsentant er noget ændret i forhold til, hvad den var i 1974, som hr. Erling Olsen så udmærket gav udtryk for i sin tale.

Jeg synes, at det, der er sket i de sidste 4-5 år med hele dette bestyrelsesansvar, også er en af de ting, som skal med ind i de overvejelser, vi kommer til at gøre os, når vi skal diskutere sagen i Erhvervsudvalget. Der er sket væsentlige forandringer i det ansvar, man har ved at sidde i en bestyrelse, og at være en offentlig repræsentant i et pengeinstituts bestyrelse giver i dag et meget betydeligt ansvar. Hvis der sker noget, eller noget er på vej, er det meget ofte den offentlige repræsentant, man hænger ud, og det er derfor forbundet med et meget stort ansvar at påtage sig disse job.

Så synes jeg i øvrigt, at man må give en betydelig ros til de danske pengeinstitutters bestyrelser. Hvis man ser på, hvordan det er gået i Sverige, Norge og andre lande, har de danske pengeinstitutter klart sig betydelig bedre, også fordi man fra de offentlige myndigheders side har forstået at gribe ind i god tid, så der ikke

er sket de store katastrofer, og det synes jeg man fortjener stor anerkendelse for.

Den konservative folketingsgruppe er naturligvis enig i ministerens svar. Vi kan ikke umiddelbart tilslutte os forslaget, men ser gerne en åben diskussion om disse ting startende i Erhvervsudvalget, således at vi kan få flest mulige tilkendegivelser også fra offentligheden om denne sag.

Pia Larsen (V):

Ligesom De Konservative stemte også Venstre imod, da loven blev vedtaget i 1974, og vi er også fortsat principielt imod, at der skal være offentlige repræsentanter i disse bestyrelser, bl.a. fordi der tilsyneladende er nogen tvivl om, hvad deres rolle er, og det ser ud, som om mange af dem i virkeligheden har et utaknemmeligt job.

Samtidig mener vi, at der her på det seneste har været mange tilfælde, som vi skylder at undersøge grundigere, før vi tager stilling, og derfor vil Venstre anbefale, at vi foretager nogle grundige undersøgelser før en grundig drøftelse og bagefter tager stilling til, hvordan vi skal håndtere denne sag. Lige nu må Venstre sige nej til lovforslaget.

Tommy Dinesen (SF):

Hr. Flemming Hansen sagde, at der var brugt et lidt vulgært sprog, og det må jeg indrømme. Jeg tror, at Preben Møller Hansen – min og Sømændenes Forbunds formand – kunne have skrevet noget lignende. Jeg må indrømme, at når jeg ser det der med »den socialdemokratiske guldalder«, får jeg lidt antipati mod forslaget, og det er sådan set lidt synd, især hvis der måske står nogle fornuftige ting i det.

SF var blandt dem, der i sin tid stemte for, at der kom repræsentanter ind i banker og forsikringsselskaber, og vi har stadig væk den opfattelse, at det er udmærket. Det, man måske skulle se på, er nogle andre ting, f.eks. en arbejdsbeskrivelse af, hvordan man skal arbejde, når man sidder i en bestyrelse, og det blev også efterlyst af nogle af de andre ordførere. Det var måske også værd at kigge på tavshedspligten. Jeg har selv været medarbejderrepræsentant i en bestyrelse, hvor firmaet var ved at gå nedenunder og hjem – jeg må med det samme sige, at det ikke var på grund af mig, det havde de an-

[Tommy Dinesen]

dre gjort udmærket – og dér var det på grund af tavshedspligten fantastisk svært at komme ud med de ting, jeg vidste var undervejs. Dér mener SF at der er nogle problemer, og det vil vi komme tilbage til på et senere tidspunkt, for tavshedspligten betyder reelt, at man kan straffes, hvis man oplyser noget, og det synes vi i hvert fald er for meget.

Jeg synes, at hr. Erling Olsens gennemgang af baggrunden for, at man har offentlige repræsentanter, var meget fin, så derfor vil jeg slutte nu og tilslutte mig hr. Erling Olsen.

Addi Andersen (CD):

Sigtet med Fremskridtspartiets forslag er at afskaffe kravet om, at der i bestyrelser for banker, sparekasser, andelskasser og realkreditinstitutter skal sidde en repræsentant udpeget af ministeren. Reglerne om en offentlig repræsentant i bestyrelsen for ovennævnte pengeinstitutter og realkreditinstitutter blev indført i begyndelsen af 1970'erne. Repræsentanten skulle særligt varetage samfundsmæssige interesser, men ellers fungere på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Under udvalgsarbejdet vil Centrum-Demokraterne prøve at få belyst den offentlige repræsentants rolle. Et spørgsmål, som vi måske kan få svar på, er, om man har tænkt på de kommunalt udpegede repræsentanter; skal de også omfattes af loven?

CD ser frem til et godt og grundigt udvalgsarbejde. Vi gik også i 1974 ind for loven om offentlig repræsentation i bestyrelser for pengeinstitutter, men det er mange år siden, så det er måske på tide, at man ser på, om den har fungeret godt.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte det fremsatte forslag, og jeg vil gerne knytte mig til den argumentation, den socialdemokratiske ordfører, hr. Erling Olsen, fremlagde for, at der skal være offentlige repræsentanter i banker, kreditinstitutter m.v.

Vi er også tilhængere af, at man udvider den offentlige repræsentation i forsikringsselskaber, og jeg synes godt, man kunne diskutere, om den offentlige repræsentation også skulle være til stede i pensionskasserne. Her ville begrundelsen naturligvis ikke være den samme som den, hr. Erling Olsen kom med, men snarere

at såvel pensionskasser, forsikringsselskaber, kreditinstitutter som banker er så store finansielle enheder og påvirker det danske samfunds økonomi så meget, at det kan være rimeligt, at der er en offentlig repræsentation. Det er derfor efter min opfattelse ikke længere naturligt, at man kun har begrænset den til bankvirksomhed og kreditinstitutvirksomhed; der er meget god basis for, at man udvider den, og eftersom der efterhånden også er mulighed for, at flere selskaber selvfølgelig med visse vandtætte skotter kan drive forskellige former for virksomhed, taler det yderligere for, at man får en samfundsmæssig indsigt i det.

Vi er altså tilhængere af, at der er en samfundsmæssig indsigt i disse meget store selskaber af finansiell art. Vi er også tilhængere af, at man under en eller anden form får diskuteret, hvad det er for specielle hensyn, der skal varetages, for det er rigtigt nok, at man som offentlig repræsentant i banker og andre tilsvarende steder sidder med et almindeligt bestyrelsesansvar, men alligevel ligger der det særlige lidt udefinerbare ansvar, der består i, at man på en eller anden måde skal varetage det danske samfunds mere eller mindre veldefinerede interesser. Jeg ved ikke, om det kan klares med en arbejdsbeskrivelse, men man kunne måske forestille sig, at ministeren tog initiativ til, at der blev afholdt seminarer eller diskussioner om, hvad man egentlig forestiller sig at disse offentlige repræsentanters virksomhed skal være, hvor disse repræsentanter faktisk også kunne udveksle erfaringer, og her tænker jeg naturligvis ikke på erfaringer med personer, men med tavshedspligt eller den type ting. Der findes alle mulige andre steder i erhvervslivet faggrupper, og hvorfor skulle man så ikke også nedsætte en faggruppe inden for dette område? Det vil jeg i hvert fald godt bede ministeren forholde sig til, om ikke nødvendigvis i dag så i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Vi afviser altså forslaget, men vil gerne bruge anledningen til at udvide den eksisterende repræsentation i de finansielle institutioner taget i meget bred forstand. Så man kan altså sige, at fru Kirsten Jacobsen opnår nogenlunde det modsatte af, hvad fru Kirsten Jacobsen gerne ville med sit forslag, nemlig at der sker ikke en indskrænkning, men en udvidelse. Sådan må jeg i hvert fald forstå antallet af mandater i Folketinget i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det var fru Lone Dybkjærs meget positive tale, som bringer mig herop, fordi jeg synes, at både fru Lone Dybkjær og hr. Erling Olsen får vendt denne sag til en meget interessant debat, hvad det ikke ligefrem tydede på, da man fik papiret fra Fremskridtspartiet, for jeg synes også, man trænger til at definere ansvaret og arbejdsfordelingen i forbindelse med disse job, for det er meget svævende. Hvad er det for et specielt ansvar, de mennesker har, der sidder dér, og hvad er deres egentlige arbejdsområde? Jeg synes, det var interessant at få en grundigere gennemgang og nogle gode samtaler med ministeren om en præcisering af disse forhold, for det synes jeg der i allerhøjeste grad er brug for.

Dermed har jeg ikke taget stilling til, om man skal udvide disse bestyrelser, som skal have en offentlig repræsentant, men de, der sidder der i dag, tror jeg, har behov for at få specielt deres ansvar defineret ganske meget, om de har et andet ansvar, andre arbejdsområder end andre bestyrelsesmedlemmer. Det kunne nok være nødvendigt, for jeg tror, at mange står ganske usikkert over for dette spørgsmål. Jeg har godt nok set, at de får en mængde papirer, de kan læse igennem, men man kunne godt trænge til en diskussion om essensen. Det er jeg enig i.

Lysholm Christensen (KRF):

Den sproglige tone i forslaget skal ikke komme indholdet til skade. Det er et både interessant og relevant spørgsmål, der bliver rejst fra Fremskridtspartiets side, et reelt problem, som vi godt vil være med til at behandle seriøst og modtage positivt.

Vi er helt enige med forslagsstillerne i, at det i og for sig er en umulig eller yderst vanskelig opgave, man stiller disse repræsentanter for det offentlige i pengeinstitutter og lignende, for man har vel reelt ikke nogen mulighed for at udøve det ansvar og den kontrol, som man er sat til. Som det også bliver udtrykt i bemærkningerne, har denne repræsentation ikke været i stand til at forhindre sammenbrud i visse banker, så vi er helt enige i, at her har vi et reelt problem.

Men om vi uden videre kan afskaffe denne repræsentation, er vi ikke helt sikre på. Der

bør vel på en eller anden måde sættes noget andet i stedet for, og derfor kan vi ikke umiddelbart sige ja til lovforslaget, som det ligger her. Men vi mener bestemt, at det er en nærmere overvejelse værd, om det er den rigtige måde, vi udøver denne kontrol på. Vi er ikke overbevist om, at det er rigtigt, som det foregår nu, men på en eller anden måde må det offentlige vel have en mulighed for at få indsigt i dispositionerne.

Vort udgangspunktet er altså for så vidt positivt, men lad os kigge lidt nøjere på sagen for at se, om der kan findes en anden og bedre måde at løse denne opgave på.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne takke for, at man i hvert fald fra alle sider viser interesse for de problemer, der tages op i forslaget, og at man fra alle sider er nogenlunde enige om, at den aktuelle tilstand er utilfredsstillende. Så er vi jo i hvert fald kommet et stykke på vej og har åbnet vejen for den diskussion, som er nødvendig.

Både ministeren, Venstres ordfører og De Konservatives ordfører har sagt, at Fremskridtspartiet rent politisk er modstander af denne offentlige repræsentation. Men Fremskridtspartiet har også den holdning, at vi må forholde os til virkeligheden, og hvis realiteterne er, at et politisk flertal i dette Ting ønsker at bevare disse repræsentanter, synes vi, at vi som parti og Folketinget som parlament er nødt til at gøre det til noget meningsfyldt at være udpeget af ministeren. Vi synes også, at vi må tage del i det arbejde, der skal gøres, så befolkningen ikke skal gå rundt og tro, at der sidder nogle vagthunde her og varetager deres interesser, når det overhovedet ikke er tilfældet.

Jeg må indrømme over for de ordførere, der har beklaget sig over sproget i forslaget, at det kunne måske godt have været formuleret anderledes. Men jeg kan nu bedst lide at skrive tingene, som de er, så det ikke kan misforstås, og hvis det støder hr. Flemming Hansen og hr. Tommy Dinesen, som dog trods alt sammen med søens folk burde være vant til det, der er værre, så beklager jeg det naturligvis.

Men lad mig sige – og nu skal jeg nok bruge et pænt sprog og lade være med at tale om skandalerne, men om problemerne – at Fremskridtspartiet har jo bl.a. i forbindelse med problemerne i realkreditinstitutterne haft

[Kirsten Jacobsen]

spørgsmålet om de offentlige repræsentanter oppe at vende mange gange, og i den forbindelse har vi oven i købet sagt, at hvis et flertal ønsker det, må dette flertal også være villig til at påtage sig det ansvar, der ligger i at give dem nogle pligter. Jeg vil ikke tage så billige argumenter i brug, at flertallet ikke bare ønsker at udpege vennerne, så de kan få nogle penge for at sidde i disse bestyrelser, men det lyder mærkeligt for mig, når man tænker på det spørgsmål, jeg har stillet om de offentlige repræsentanters rolle i kreditforeningerne – bilag nr. 209 fra Boligudvalgets almindelige del, som er besvaret af boligministeren den 13. september 1990:

»Ministeren bedes oplyse, om det offentlige repræsentant i de tre realkreditinstitutters bestyrelse på noget tidspunkt i de sidste 5 år har taget forbehold eller direkte stemt imod bestyrelsesberetninger eller regnskaber?«

Svaret er klokkeklart: Nej, det har man ikke!

Når man borer videre i spørgsmålet, får man at vide, at det har de heller ikke pligt til, de har samme pligter som de andre bestyrelsesmedlemmer. Et bestyrelsesmedlem i en af kreditforeningerne valgte oven i købet at gå af, fordi vedkommende følte, at denne tavshedspligt hindrede ham i at give meldinger om noget, som han fandt var forkert.

Hvis vi skal skille færene fra bukkene og spørge: Hvem er der flest af her, dem, der ønsker at afskaffe disse repræsentanter, eller dem, der ønsker at bevare dem, så er jeg enig med fru Lone Dybkjær i, at der er flest af de sidste, når facit skal gøres op. Det kan vi så beklage rent politisk, men i øvrigt tage kendsgerningerne til efterretning og sætte os ned i udvalget sammen med ministeren for at få afklaret: Hvilke opgaver, hvilket ansvar har de, hvilke pligter har de, hvad er det, vi forventer af dem? Man skal altså ikke true de enkelte bestyrelsesmedlemmer, bebrejde dem, at de har ikke gjort noget som helst, for det kan man i grunden ikke bebrejde dem, når de ingen pligter har haft. Og det er selvfølgelig en fejl, at vi har haft dette system i 20 år uden at tildele repræsentanterne nogen pligter.

Rent politisk må jeg jo sige, at eftersom jeg ønsker at få dem fjernet her, ønsker jeg heller ikke at indføre dem i forsikringsvirksomhederne. Men også på det område forholder jeg mig til virkeligheden, og hvis et flertal simpelt hen

sætter det igennem, må vi jo også lave nogle regler her.

Når jeg har fremsat forslaget, når jeg har ønsket denne debat, skyldes det, at hvis Folketingets flertal vil have disse repræsentanter, må man også give dem nogle pligter. Og hvis man ikke vil give dem det, kan jeg ikke se nogen som helst anden begrundelse end kameraderi for at beholde dem. Derfor er jeg glad for, at alle repræsentanter fra alle partier har givet udtryk for, at man ønsker en debat om, hvilke pligter de skal have. Man erkender, at når man er valgt og udpeget af ministeren, må man varetage nogle høje hensyn, ikke bare sidde og læse nogle nationaløkonomiske tidsskrifter og en masse andre papirer. Der skal være nogle kanaler, så man kan melde tilbage, enten til ministeren eller tilsynet, og sige: Hov, der er noget galt her på matriklen, det må vi have gjort noget ved! Og så må man gå ind og undersøge det efter min opfattelse.

Så set på den baggrund er jeg ikke utilfreds med modtagelsen af forslaget, og jeg deltager gerne i udvalgsarbejdet. Jeg er selvfølgelig ked af Folketingets politiske sammensætning, men jeg kan ikke gøre hverken fra eller til med et forslag, det må vælgerne afgøre en anden gang. Vi må forholde os til realiteterne herinde, men hvis vi kan få noget fornuftigt ud af det, er det jo heller ikke så ringe endda.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 59:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af bekendtgørelse om ejendomsmægleres og ejen-